

НАР. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
ДЕПОЗИТНИ

1940 г. № 43/44

БИБЛЕНСКИ УРОЦИ

Пров. 1957 г.

отъ 6 януарий до 30 мартъ 1940 г.

ХРИСТИЯНСКИ

ЖИВОТЪ ВЪ ДОМА

Б 4641

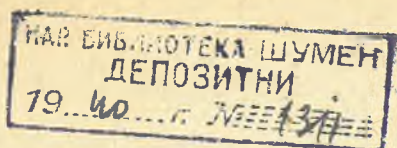
1940

кн. 1

ИЗДАВА КНИГОИЗДАТЕЛСТВО
„НОВЪ ЖИВОТЪ“
София, ул. „Солунъ“ № 10

12

3

1 урокъ — 6 януарий 1940 г.

Залъзъ слънце 1711 ч. сл. об.

Първиятъ домъ

Злтанъ стихъ: „И насади Господь Богъ рай въ Едемъ на изтокъ, и постави тамъ човѣка когото създаде. И рече Господь Богъ: Не е добро човѣкътъ да е самъ: ще му направя помощникъ приличенъ нему“. Битие 2:8, 18.

Божиятъ планъ за човѣка

1. Кога е положено началото на семейния животъ? Битие 1:26, 27.

2. Съ кои думи показа Богъ на първата човѣшка двойка тѣхната задача? Ст. 28.

Сътворението на Ева

3. Какво подтикна Бога да помогне на човѣка въ неговата самотност? Битие 2:18.

4. Какъ показа Той на Адама нуждата отъ една другарка? Ст. 19, 20.

5. Опиши сътворението на Ева! Битие 2:21, 22.

„Самъ Богъ даде на Адама другарка. Той му достави единъ „помощникъ приличенъ нему“, — единъ помощникъ, отговарящъ на него, — единъ който бѣше годенъ за неговъ другаръ, и който би могълъ да бѣде едно съ него въ любовъ и съчувствие.“ („Патриарси и пророци“ стр. 7.)

Единъ примѣренъ домъ

6. Какво описание се дава за първия домъ? Бит. 2:8—10.

„Жилището на нашитѣ първи родители трѣбваше да бѣде единъ образецъ за други жилища, когато децата имъ щѣха да излѣзатъ и населятъ земята. Онази родина, украсена отъ ржката на самия Богъ, не бѣ великолепенъ палатъ. Въ гордостта си човѣцитѣ се наслаждаватъ отъ великолепитѣ и сѣжпи постройки и се хвалятъ съ дѣлата на ржцетѣ си. Но Богъ постави Адама въ една градина. Това бѣше неговото жилище. Синитѣ небеса бѣха неговия сводъ; земята съ деликатнитѣ си цвѣта и килимъ отъ жива зеле-

нина бѣше неговия подъ, а покрититѣ съ листа клонове и красивитѣ дървета, бѣха неговата завеса“. („Патриарси и пророци“ стр. 9.)

7. Съ какво трѣбваше да се занимаватъ Адамъ и Ева? Бит. 2 : 15.

„Въпрѣки че бѣха богати съ всичко, което Господъ на всемира би могълъ да имъ даде, тѣ не трѣбваше да стоятъ въ бездействие. Бѣ имъ дадено полезно занимание за тѣхно благословение, за засилване на тѣлото имъ и за развиване на ума и характера“. (Възпитание стр. 19.)

Действието на грѣха

8. Какъ промѣни грѣхътъ чувствата на Адама спрямо неговата жена? Битие 3 : 12.

„Адамъ не можеше нито да отрече грѣха си, нито пъкъ да го извини; но вмѣсто да изяви покаяние, той се мжчеше да хвърли вината върху жена си, и така върху самия Богъ: „Жената, която си ми далъ да е съ мене, тя ми даде отъ дървото и ядохъ“. Този, който отъ любовъ къмъ Ева, бѣше предпочелъ доброволно да се лиши отъ благоволенieto на Бога, отъ своя домъ въ Едемъ и отъ единъ вѣченъ животъ на радостъ, сега, следъ падането си, правѣше другарката си, па даже и Бога, отговорни за престѣпленieto. Така страшна е силата на грѣха.“ („Патриарси и пророци“, стр. 13.)

9. Доведе ли грѣхътъ и Ева до едно ново становище спрямо нейния съпругъ? Битие 3 : 16.

10. Коя друга нападка на грѣха допринесе за разрушението на първия домъ? Битие 4 : 8.

11. Какъ пренебрегна Каинъ Божията воля относно опредѣления начинъ за живѣене на хората? Битие 4 : 17.

„Народътъ, който стоеше подъ Неговото (Божие) ръководство, продължаваше да спазва плана за живѣене, който му бѣ даденъ още отъ самото му начало. Ония обаче, които се отдѣлиха отъ Бога, си съградиха градове, събираха се въ тѣхъ и се радваха на блѣска, великолепието и пороцитѣ, които даватъ и днесъ гордостъта и проклятието на свѣта. Човѣцитѣ обаче, които се придържаха за Божийтѣ принципи живѣеха всрѣдъ полетата и хълмоветѣ. Тѣ обработваха земята и имаха голѣми стада; и въ този свободенъ, независимъ животъ, който имъ даваше случай за работа, за учене и размишление, тѣ учеха отъ Бога, поучаваха и своитѣ деца за Божийтѣ дѣла и пѣтища.“ („Възпитание“ стр. 33, 34).

12. Кой въведе многоженството? Битие 4 : 19.

Многоженството се явява още отъ самото начало въ връзка съ насилието и кръвопролитие. Кждето и да се явява то въ стария заветъ, дори и при Аврама, Якова и Елкана, то води съ себе си винаги завистъ, крамоли, предателство и измама.

13. Съ какво завърши най-после пренебрегването на Божиитъ наредби въ дома и семейството? Битие 6:1—5.

„За известно време дветъ класи останаха отдѣлно една отъ друга. Потомцитъ на Каина, простиращи се отъ мѣстото на първото си поселение, се разпрѣснаха по полетата и ливадитъ, кждето бѣха живѣли чадата на Сита, а последнитъ, за да избѣгнатъ отъ тѣхното покварено влияние, се отдѣгнаха въ планинитъ и тамъ направиха своя домъ. Докато съществуваше това раздѣление, тѣ поддържаха поклонението на Бога въ неговата чистота. Но съ течение на времето, тѣ дрѣзнаха, малко по малко, да се смѣсватъ съ жителитъ на долинитъ. Това сношение произведе най-лоши резултати. Синоветъ Божии видѣха дъщеритъ човѣшки, че бѣха красни. Ситовитъ чада, привлѣчени отъ красотата на дъщеритъ на Каиновитъ потомци, оскърбиха Бога, като почнаха да се женятъ за тѣхъ. Много отъ Божиитъ поклонници бѣха преминали въ грѣхъ чрезъ изкушения, които сега бѣха постоянно при тѣхъ и тѣ изгубиха своя особенъ, светъ характеръ. Смѣсвайки се съ покваренитъ, тѣ станаха като тѣхъ въ духъ и дѣла. Ограниченията на седмата заповѣдь се пренебрегнаха, и тѣ си взеха жени отъ всички що желаеха“. („Патриарси и пророци“, стр. 24.)

2 урокъ — 13 януарий 1940 г.

Залъзъ слънце 17·19 ч. сл. об.

Съпрузитъ

Златенъ стихъ: „И тѣй, азъ узникъ въ Господа, моля ви, да ходите достойно на званието, въ което бидохте призвани, съ всѣко смиреномъдрие и кротость, съ дълготърпение да си претърпявате единъ другъ съ любовъ.“ Ефесяномъ 4:1, 2.

Въведение

„Бракътъ бѣше благословенъ въ Едемската градина още преди човѣкътъ да бѣше съгрѣшилъ. Подобно на съботния день и той носи частъ отъ рая въ нашия животъ. Той бѣше поставенъ не само за да бжде земята населена и, за да се запази човѣшкия родъ, но той трѣбваше да допринесе и за развоя на общественя редъ и човѣшкото блаженство, да предотврати забранени наклонности, и

чрез добре уреден семеен живот да може от столѣтие на столѣтие да се предаватъ истини, чистота и светостъ. Въ бракътъ се съединяватъ най-чиститъ и възвишени радости за човѣка“. (Библейски четения, стр. 732.)

Връзката между съпрузитѣ

1. Какво възнамѣряваше Богъ съ сътворението на Ева? Битие 2:18, 20.

2. Каква връзка постави Той между нашитѣ първи родители? Битие 2:23, 24.

„Богъ отпразднува първия бракъ. Това постановление има за свой авторъ Създателя на вселената. Женитбата е честна; тя бѣше първия Божий даръ на човѣка и е едно отъ дветѣ постановления, които, следъ падането, Адамъ взе съ себе си отъ Едемския рай. Когато Божиитѣ принципи се признаватъ и слушатъ въ това отношение тогава женитбата е едно благословение. Тя запазва чистотата и щастието на расата; тя снабдява общественитѣ нужди на човѣка, възвишава физическото, умствено и морално естество“ („Патриарси и пророци“, стр. 7.)

3. Споредъ Божиата воля, кой е глава на семейството? Ефес. 5:22—25.

„Има хора, които се опитватъ да замаскиратъ действителността, че мъжътъ е опредѣленъ за глава на семейството, въпреки, че Библията се изразява твърде ясно по това. Най-добъръ речъ и най-добъръ семеен животъ има тамъ, където мъжътъ заема подобащата му длъжностъ. Единъ такъвъ съпругъ, който познава жертвата на Христа, ще изяви и единъ христоводобенъ характеръ въ тази най-сериозна и интимна връзка на човѣка. Колкото по-гольмо е изкушението да се злоупотрѣби съ неговия авторитетъ, толкова повече се нуждае той отъ усилия, за да постигне и запази самообладанието. „Който води новъ животъ въ Христа, ще изяви словомъ и дѣломъ търпение и себеотрицание. Който се стреми къмъ такъвъ животъ и се опитва да победи собственото си азъ и себелюбие чрезъ служба за другитѣ, той жене победа следъ победа“. (По стѣпкитѣ на Великия Лѣкаръ нѣмска стр. 342.)

4. Какво трѣбва да бжде държанието на съпрузитѣ? Кол. 3:19.

5. Какъ могатъ съпругитѣ да окажатъ добро влияние върху мъжетѣ? I Петр. 3:1.

Истински браченъ животъ споредъ преценката на Исуса и апостолитѣ

6. Какво е свидетелството на Новия Заветъ относно светостъта на женитбата? Матей 5:27, 28; Марко 10:2—12 (Исусъ) Ефес. 5:31—33; I Тим. 3:2, 12. (Павелъ)

7. Какъ предупреждава Словото за не еднаквитѣ бракове? II Кор. 6:14—18.

„Нашето сърдце копнѣе за човѣшка любовъ; но тази любовъ не е достатъчно силна, чиста и благородна, за да може да замѣсти Исусовата любовъ. Който иска да притежава истинско щастие, трѣбва да има небесното благословение върху всичкитѣ негови дѣла и притежания. Непослушанието спрямо Бога е изворъ на всѣка печаль, която е загнѣздена въ толкова много сърдца и семейства. Мила сестро, ако искашъ да предотвратишъ сѣнкитѣ въ твоя семеенъ животъ, то никога не се свързвай съ единъ врагъ на Бога.“ (Свидетелства, т. V. стр. 362, 363.)

Бракътъ въ свѣтлината на Божието Слово (Идеалниятъ съюзъ)

8. Коя форма на брака отговаря на Божия първоначаленъ планъ? Битие 2:23; Матей 19:5—9.

Въ началото на сътворението Богъ даде нареждането на човѣка за едноженство.

9. Какъ е символизиранъ желаниетъ отъ Бога видъ на брака като изразъ на Неговата любовъ къмъ църквата? Ефес. 5:25—27; Осия 2:19, 20; Исая 54:4, 5; Пѣсенъ на Пѣснитѣ 4:7; Откр. 19:6—9.

10. Само кога може брачната двойка да получи благословието, което Богъ желае да даде при този заветъ? Ефес. 4:1, 2.

Единствена Божията благодать може да направи отъ брака онава, което той трѣбва да бжде споредъ Божията воля — една клетка, която да предава на човѣка благословение. Такива семейства на земята чрезъ своето единство, миръ и любовъ могатъ да представятъ повисшето, небесното семейство.“ („Мисли отъ планината на блаженството“. — нѣмска стр. 75.)

11. Въ какво се крие тайната на единъ щастливъ семеенъ животъ? Притчи 15:17; I Тим. 6:6.

„Домът трѣбва да бѣде мѣсто на радостъ, вежливостъ и любовъ. Кждето се поддържатъ тия добродетели, тамъ царуватъ щастие и миръ. Макаръ да идватъ тогава върху насъ и трудности — защото това е участието на всички ни, — то пакъ чрезъ търпение, благодарностъ, доброта и любовъ и въ скърбни дни въ сърдцата ни ще грѣе слънце. Въ който домъ се среща това, тамъ присѣтствуватъ и Божиитѣ ангели“. („По стѣпките на Великия Лѣкаръ“ — нѣмска стр. 372).

3 урокъ — 20 януарий 1940 г.

Залѣзъ слънце 17·24 ч. сл. об.

Отговорността на родителитѣ

Златенъ стихъ: „Както жали отецъ чадата си, така жали Господъ онѣзи които му се боятъ.“ Псал. 103:13.

Въведение

„Всѣко дете отъ деня на своето раждане представлява една света задача. Богъ казва на родителитѣ: „Вземете това дете и огледайте за менъ, за да служи за слава на Моето име и да стане инструментъ, чрезъ който да се излива благословение за свѣта.“ (Съвети къмъ учителитѣ, стр. 145.)

Повѣренъ отъ Бога имотъ

1. Като чий даръ трѣбва да считаме нашитѣ деца? Псаломъ 127:3—5; Битие 33:5.
2. За какво се молѣ Ездра? Ездра 8:21.
3. Споредъ Божия съветъ, каква целъ трѣбва да имаме предвидъ? Притчи 29:17; Псал. 144:12.

Възпитанието на децата

4. Какви сж последициите, когато липсва необходимото възпитание? Притчи 29:15.

5. Какво предупреждение се отправя къмъ ония родители, които въ своята ревностъ отиватъ твърде далечъ? Ефес. 6:4; Кол. 3:21.

„Заслужава си при общение съ твоето дете да проявявашъ любовъ. Не ги отблъсквай съ равнодушие въ тѣхнитѣ детски игри, радости и скърби. Не показвай никога мрачно лице и се пази отъ сурови думи. Богъ ги пише всички въ Своята книга. Суровитѣ думи понѣкога така много огорчаватъ настроението и нараняватъ детското сърдце, щото раната заздравява много мжно. Децата сж

много чувствителни и за най-малката неправда. Нѣкои деца зако-
равяват по този начинъ така много, щото ни най-малко не обръщатъ
вече внимание нито на строги заповѣди нито пъкъ на заплашвания
съ наказание. Много често фалшивото възпитание на родителитѣ
всажда въ сърдцата на децата духъ на съпротивяване, докато при
правилното възпитание тѣхниятъ характеръ би се развилъ добре и
хармонично“. (Свидетелства, т. 3, стр. 532, 533.)

6. На какво трѣбва да разчита онзи, който престѣпва
опредѣлени предписания? Притчи 13:15.

7. Въ края на крайщата, за какво трѣбва да служи всѣ
дисциплина? Евр. 12:5—11.

8. Каква поука могатъ да извлѣкатъ родителитѣ отъ
начина, по който Богъ работи съ човѣцитѣ? Псал. 118:18;
Исая 63:7—9.

„Дисциплиниране“ значи да наставяшъ съ любовь, да наказ-
вашъ съ правда. (Исая 53:5.)

Въ Божието наставяне нѣма нищо сурово и грубо. Неговото
дисциплиниране е облекчено чрезъ благодать и се прилага съ лю-
бовь. Въ Библията не намираме никжде подкрепа за жестокъ бой;
но въпрѣки това, нека никога не забравяме истината; „Който жали
прѣчката, той мрази сина си“. (Притчи 13:24.)

Необходимото обучаване и неговитѣ цели

9. Какъ трѣбва да бждатъ поучавани децата по отноше-
ние небеснитѣ заповѣди? Втор. 6:6, 7; Псал. 78:4—7.

10. Какви примѣри ни дава Библията за това? Битие
18:17—19; Йовъ 1:5.

11. Какви бѣха последствията отъ възпитанието на Или-
евитѣ синове? I Царе 2:12.

12. Зашо не успѣ Илия да ги отклони отъ лошия имъ
пжъ? Ст. 23—25.

„Илия не управляваше дома си споредъ Божиитѣ правила за
управлението на семейството. Той гледаше собственото си разсѣж-
дение. Любящиятъ баща не обръщаше внимание на грѣшкитѣ и
грѣховетѣ на синоветѣ си въ детинството имъ и се ласкаеше, че
следъ време тѣ ще изоставятъ лошитѣ си наклонности. Мнозина и
сега правятъ сѣщата грѣшка. Тѣ мислятъ, че знаятъ по-добъръ на-
чинъ за възпитание на чадата си отъ този, който Богъ е далъ въ
Словото си. Въ себе си тѣ съхраняватъ погрѣшни наклонности като
се извиняватъ: „Тѣ сж много млади, за да се наказватъ. Чакайте

докато пораснатъ малко и почнатъ да разбиратъ.“ По този начинъ лошитѣ навици се оставятъ да закрепнатъ докато станатъ второ естество. Чадата израстватъ безъ обуздание, съ характерни черти, които сж доживотно проклетие за тѣхъ, и които могатъ да се предаватъ и на други.“ (Патриарси и пророци стр. 256.)

Равнодушие въ възпитанието и неговитѣ последствия

13. Какви думи бѣха изказани върху Илия поради неговата немарливостъ? I Царе 3:11—14.

14. Чий радостенъ примѣръ е съпоставенъ съ него? I Царе 1:9—11, 26—28.

„На всѣка майка сж повѣрени случаи на безгранична стойностъ и неизказано скжпи интереси. Скромнитѣ длѣжности, които женитѣ сж започнали да смѣтатъ като тягостна работа, трѣбва да се считатъ като велика и благородна работа. Привилегия е на майката да благославя свѣта чрезъ влиянието си и като прави това, тя ще радва и своето си сърдце. Тя може да оправя пжтекитѣ за нозетѣ на децата си презъ слънце и сѣнка до славнитѣ висини на небето. Но само когато тя се старее да следва ученията на Христа въ собствения си животъ, ще може да се надява да образува характера на децата си споредъ Божествения образецъ.“ („Патриарси и пророци“ стр. 253.)

15. Какъвъ тежъкъ въпросъ ще ни зададе единъ день Господь? Иерем. 13:20.

4 урокъ — 27 януарий 1940 г.

Залѣзъ слънце 17:36 ч. сл. об.

Задължения на децата

Златенъ стихъ: „Сине мой, внимавай въ думитѣ ми: Приклони ухото си къмъ говоренията ми. Да се не отдалечатъ отъ очитѣ ти: пази ги вжтре въ сърдцето си.“ Притчи 4:20, 21.

Въведение

„Децата, желаете ли да получите веченъ животъ? Тогава почитайте и уважавайте вашитѣ родители. . . Ако вие сте пропуснали да имъ отдадете необходимата любовъ и послушание, то започнете да поправяте миналото. Другъ пжтъ нѣма за васъ, иначе ще загубитѣ вѣчния животъ.“ (Вести за Младежитѣ, стр. 332.)

Послушанието ще бжде благословено

1. Какъ гласи петата заповѣдь? Изходъ 20:12.

„И на родителитѣ се полага до известна степенъ любовъ и почитание, както на никое друго лице. Самъ Богъ, който е възложилъ на тѣхъ отговорността за повѣренитѣ на тѣхната грижа души е наредилъ, што презъ първитѣ години на живота, родителитѣ да зематъ мѣстото на Бога спрямо децата си. Този, който отхвърля законното право на родителитѣ си, отхвърля Божия авторитетъ. Петата заповѣдь изисква отъ децата не само да почитатъ, да слушатъ и да се покоряватъ на родителитѣ си, но и да имъ даватъ любовъ и нѣжностъ, да облекчаватъ грижитѣ имъ, да пазятъ репутацията имъ и да ги подкрепятъ и утешаватъ въ старостъ. Тя заповѣдва сжщо и почитание къмъ проповѣдниците и къмъ управниците и къмъ всички други, на които Богъ е далъ авторитетъ“. („Патриарси и пророци“, стр. 127.)

2. Какви наставления дава Писанието относно държанието на децата спрямо родителитѣ? Притчи 1:8, 9; 23:22; Колос. 3:20.

3. Посочи нѣкои обещания за това! Притчи 4:20—22; 6:20—22.

4. Какво е държанието на едно добро дете спрямо наставленията на неговитѣ родители? Притчи 13:1; 15:5.

„Нашитѣ младежи се числятъ къмъ онази група, която пази Божитѣ заповѣди, и въпрѣки това мнозина пренебрегватъ и претъпватъ петата заповѣдь. Тѣ ограбватъ благословието, което е обещано на ония, които изпълняватъ тази заповѣдь и почитатъ баща си и майка си. Ако тѣ не се разкаятъ и не поправятъ тази си грѣшка и чрезъ Христовата благодать промѣнятъ своето държание, тѣ не ще влѣзатъ въ новата земя и не ще иматъ вѣчния животъ. Който не обича и не уважава баща си и майка си, той не обича и не уважава и Бога. Който не иска да се приклони и да отдаде честь на своитѣ богобоязливи родители, той се провинява и спрямо Бога и не трѣбва да се надѣва, че ще влѣзе въ обещаната земя.“ („Вести за Младежитѣ“, стр. 331.)

Едно знамение за последното време

5. Кое състояние на младежъта ще бжде като знакъ за последното време? II Тим. 3:2.

6. Какво наказание ще претърпятъ децата които не отдаватъ нуждното уважение и послушание? Притчи 30:11, 17.

7. Въ какво се състоеше една отъ задачитѣ на Йоанъ Кръстителя? Лука 1:17.

8. Споредъ това какво обещание е дадено и на църквата на остатъка? Малахия 4:6.

„Сърдцата на вашитѣ родители съхраняватъ най-нѣжни чувства за васъ, какъ може вие да отговоритѣ на тѣхната любовъ съ благодарна студенина? Тѣ се грижатъ за спасението на вашитѣ души и биха желали да ви видятъ спасени; но не сте ли пренебрѣгвали често тѣхния съветъ и сте налагали своята си воля и своя си пѣтъ? Не сте ли следвали собственото си решение въпрѣки че сте чувствуваии, че вашето намѣрение не ще бжде одобreno отъ Бога? Много майки и бащи, поради неблагодарността и презирането отъ страна на тѣхнитѣ деца сж отишли въ гроба“. (пакъ тамъ, стр. 332.)

Примѣри въ вѣрността

9. Приведи библейски примѣри за успѣшни родителски наставления! Битие 39:2, 3; IV Царе 5:1—3; Дан. 1:8; II Тим. 1:5; 3:14, 15.

10. Какво бѣше държанието на Исуса въ бащиния му домъ? Лука 2:51, 52.

„Исусъ е нашиятъ примѣръ. Но докато обичае да се занимаваме съ времето на Неговата публична работа, поукитѣ отъ Неговата младенческа възраст оставаме съвсемъ незабелязани. Но съ Своето държание въ семейния кръгъ, Той е единъ примѣръ за децата и юношитѣ. Спасителътъ стана беденъ, за да ни поучи, какъ и при най-скромни обстоятелства можемъ да водимъ единъ животъ на тѣсно общение съ Христа. Той живѣ съ цель, да радва своя баща въ ежедневната му работа, да го хвали и слави. Той започна изпълнението на своето дѣло съ това, като отдаде особено значение на малкия занаятчия, който трѣбваше да полага доста голѣми усилия за изкарване на ежедневния хлѣбъ. Той служеше на Бога при тесгяха сжщо така добре, както и когато правѣше чудеса всрѣдъ народа. Който младежъ следва примѣра на Исуса и вѣрно и покорно изпълнява и най-обикновенитѣ работи, той може да си присвои и онова свидетелство, което Отецъ чрезъ Светия Духъ даде за Исуса: „Ето моя рабъ когото подкрепямъ. Избрания мои въ когото душата ми бпаговоли“. (Живота на Исуса — нѣмска стр. 47).

5 урокъ — 3 февруарий 1940 г.

Залъзъ слънце 17:45 ч. сл. об.

Религиозно наставление въ дома

Златенъ стихъ: „Потърсете въ книгата Господня та прочетете.“ Исая 34:16.

Въведение

Новороденото дете донася съ себе си въ свѣта едно тройно естество, което се нуждае отъ грижи, за да може да се развие силно и равномѣрно. Презъ първата и втората година то се нуждае най главно отъ тѣлесни грижи, но щомъ се забележатъ въ него прояви на наблюдение и предаване започва работата и за умственото развитие. За жалость, обаче, духовната частъ на детското естество се занемарява твърде често; то се оставя дори доброволно непробудено, при фалшивото схващане, че детето не е достатъчно порастнало, за да може да разбира духовни нѣща. Духовно религиозното възпитание е едно отъ най-важнитѣ задачи, които предстоятъ на родителитѣ; защото отъ тѣхното успѣване зависи благоденствието на човѣка за сега и въ вѣчността.

Домашно обучение

1. Каква красива картина ни предава детинството на Тимотея? II Тим. 1:5; 3:15.

Чрезъ поучение и примѣръ трѣбва да покажемъ на нашитѣ деца пѣтя за Отца и небето. Личното становище на родителитѣ спрямо Бога е, първото и най-важно предусловие за това. Когато тѣ водятъ животъ, угоденъ предъ Божиитѣ очи, тогава тѣхния домъ ще бѣде пропитъ отъ една атмосфера на страхопочитание и набожностъ, което ще окаже влияние и върху характера на децата. Детето може би не разбира думитѣ на майката, които тя всѣка вечеръ отправя въ сърдечна молитва къмъ Бога и изпросва благословение за своето дете; но нейното държание и страхопочитателниятъ тонъ на нейния гласъ даватъ едно понятие на детето за невидимото, милото и мощно сщество на Онзи, съ когото говори неговата майка. То наблюдава и бащата, какъ той съ сщщото страхопочитание говори съ невидимото сщество, когато семейството е предъ молитвения олтаръ, и най после то забелязва, какъ предъ всѣко ядене семейството съ приклонена глава благодари на Бога за храната. По-късно, когато детето започне да разбира, то се запознава по-добре съ името и сщществото на този невидимъ приятелъ, и чрезъ вѣрата на своитѣ родители, въ сърдцето си то се чувствува привлѣчено къмъ Него.

2. Кой текстъ отъ Писанието ни показва, че Богъ гледа много сериозно на задачата за домашното наставяне на децата по отношение върскитѣ нѣща? Второз. 6:6, 7.

Божията света воля трѣбва да бѣде изявена на детето при всѣко положение въ живота. Дали едно дете познава Бога като

свой Господарь, зависи изключително отъ това, до каква степенъ вижда то въ родителитѣ си сериозность въ вѣрата.

3. Какъ трѣбва да възпитаваме нашитѣ деца? Ефес. 6:4, посл. часть.

„Сърдца, които сж изпълнени съ Христовата любовь не могатъ никога напълно да се отчуждатъ. Истинската вѣра се състои въ любовьта, и тя е, която трѣбва да владѣе въ християнския домъ и да бжде изразена чрезъ добри и любезни думи и дѣла. Отбѣгвай грубитѣ думи. Направи отъ семейното богослужение нѣщо радостно и приятно. Братко мой, бжди въ домътъ си християнинъ; защото принципитѣ, които се упражняватъ въ семейството, опредѣлятъ и църковния животъ. Малко липса на учтивость, единъ досаденъ моментъ, една единствена твърда и необмислена дума може да погуби твоего влияние и може така да заговори сърдечната врата, щото никога вече да не се отвори.“ (Свидетелства, т. V. стр. 335).

4. Какви чувства трѣбва да изпитватъ децата къмъ Библията? Псаломъ 119:105, 111, 129.

Пжтица за родителски наставления

5. За коя човѣшка наклонность ни предупреждава апостолътъ? Евр. 13:5.

Колко необходимо е да отвикнемъ нашитѣ деца отъ тѣхното себелюбие виждаме отъ следнитѣ думи: „Да живѣшеш само за себе си значи да загинешъ. Егоизъмътъ, желанието си да угодишъ на собственото си азъ отрѣзватъ душата отъ живота. Духътъ на Сатана се изразява чрезъ желанието да получи нѣщо, да присвои нѣщо, докато Христовия духъ се изразява чрезъ даване и жертвуване за доброто на другитѣ“. („Притчигѣ Христови“ — нѣмска стр. 257).

6. Споредъ какво трѣбва да се научатъ децата да оценяватъ хората и нѣщата? I Царе 16:7; Яковъ 4:11.

„Никаква външна красота не може да препорѣча душата на Бога. Мждрость и превъзходство, които се проявяватъ въ характера и поведението, изразяватъ истинската красота на човѣка: Нашата вътрешна стойность, достоинството на сърдцето е, което решава приемането ни отъ Господа на силитѣ. Колко дълбоко трѣбва да чувствуваме тази истина когато сждимъ себе си или другитѣ“. („Патриарси и пророци“, стр. 284.)

7. Какви поучения срѣщаме въ Свещеното Писание относно прилежанието? Кол. 3:23, 24; Еклиз. 9:10.

Детето трѣбва да бжде възпитано къмъ прилежностъ, за да може по-късно въ живота да има успѣхъ. По този въпросъ четемъ: „Планината на напредѣка не може да се изкачи безъ усилия. Никой да не очаква да получи така отъ самосебе си заплата както за духовнитѣ така и за материалнитѣ нѣща, освенъ ако той положи усилия. Не винаги бързиятъ тича, въ борбата не винаги силниятъ побеждава, но лѣнивата ржка ще обеднѣе. Прилежнитѣ и постынянствуващитѣ сж не само сами щастливи, но тѣ допринасятъ за щастieto на много други. Общо взето, способности и благосъстояние не могатъ да бждатъ постигнати безъ цената на постоянното прилежание“. (Свидетелства, т. V. стр. 180.)

8. На какво трѣбва да се внимава когато децата говорятъ? Ефес. 5:4; 4:29.

9. За коя характерна черта биваме предупреждавани за да бждемъ запазени отъ гордостъ? Притчи 27:1, 2.

10. По кой начинъ можемъ да възпитаеме децата къмъ себенаблюдение? Притчи 25:28; 16:23.

„Мнозина считатъ силнитѣ страсти за силенъ характеръ, но истината е, че този, който се управлява отъ страститѣ си, е слабъ човѣкъ. Истинското величие на човѣка се мѣри съ силата на чувствата, надъ които той владѣе, а не съ тия, които го владѣятъ“. („Патриарси и пророци“ стр. 250.)

11. Къмъ какво трѣбва да бждатъ призвикнати децата когато правятъ грѣшки? Притчи 28:13.

12. Най-накрая за какво ще послужатъ всички тия наставления? II Тим. 3:16.

Вие родители, водете се най-грижливо споредъ основнитѣ принципи, дадени въ Свещеното Писание и поучавайте вашитѣ деца въ Божиитѣ пѣтища. Вие ще намѣритѣ тамъ всичко, което е необходимо за единъ искренъ животъ, единъ истиненъ начинъ на живѣне въ почитъ и чистота, каквито подобаватъ на Божиитѣ синове и дѣщери. Неговитѣ думи сж необходими за ръководството на децата и младежитѣ, за тѣхното наставяне и напѣтствуване по пѣтя на правдата. Нека всѣка майка и всѣки баща опитатъ да посѣятъ принципитѣ на Словото съ любовъ въ сърдцата на децата. Тѣ ще имъ бждатъ шлемъ и щитъ срещу всѣкакъвъ видъ изкушения въ живота.

13. При кого намиратъ вѣрващитѣ родители винаги съветъ и помощъ за тѣхната възпитателна задача? Яковъ 1:5.

„Деца, които отрасватъ всрѣдъ мждрото и любвеобилно възпитание на единъ истински домъ, никога не ще иматъ желание да търсятъ на друго мѣсто развлѣчение или пъкъ друго общество. Злото не ще ги привлича. Духътъ, обаче, който е въ тѣхния домъ, ще подеиствува и на тѣхното развиване. Тѣ ще взематъ решения и ще присвоятъ навици, които ще имъ бждатъ опора при изкушенията, дори и когато напуснатъ закрилящия покривъ на дома и отидатъ навънъ въ свѣта.“ (По стжпкитѣ на Велики Лѣкаръ“ стр. 363.)

6 урокъ — 10 февруарий 1940 г. Залъзъ слънце 17:55 ч. сл. об.

Молитвата въ дома

Златенъ стихъ: „Господи, на ранина ще чуешъ гласа ми; на ранина ще престана предъ тебе и ще чакамъ“. Псаломъ 5:3.

Въведение

„Правилното отслужване на семейното богослужение е единъ богатъ изворъ на благословение за всѣки членъ на семейството. Грапавини ще се изглаждатъ, гнѣвъ ще се укроти, нетърпението ще се намали, недоразумения ще се изгладятъ, лоши страсти ще се премахнатъ. Сърдца, които всѣки день заставатъ заедно предъ Божия бллгодатенъ тронъ, не могатъ да изпаднатъ никога въ голѣмо разединение. Търканията на деня потъватъ отъ самосебе си, когато при семейната молитва всички се съединяватъ въ духовна любовь. Щомъ като отъ Божиитѣ уста прозвучатъ ценнитѣ думи съ славни съвети, тогава всички неприятни чувства изчезватъ. Часътъ на богослужението изчиства и освещава цѣлото семейство. То изпълва всѣко сърдце съ нова сила и утеха. То засилва борбата срещу изкушенията, оправя бръчкитѣ на грижитѣ, укрепва за носене на новъ товаръ, оживѣва вѣрата и огъня въ сърдцето на всѣки единъ.“

Молитвениятъ животъ на патриарситѣ

1. Какъ изразиха отцитѣ на вѣрата тѣхната преданность къмъ Бога? Битие 8:20; 12:7; 35:1, 2; Изходъ 17:15.

„Единъ баща, който добре ржководи семейството си, завежда своитѣ деца въ жива вѣра предъ Божия тронъ. Той не уповава на собственитѣ си сили, но той се хваща за Исуса и намира опора въ силата на Всевишния, Братя и сестри, молете се въ семеенъ кржгъ вечеръ и сутринъ; молете се и на тайно въ стаичката си, и когато

сте въ потока на ежедневието, то и тогава издигнете душата си въ молитва къмъ Бога.“ (Свидетелства, т. 4 стр. 616.)

2. Какъ славятъ вѣрващитѣ службата въ дома Господень? Псаломъ 84:2, 3, 5.

3. Какво предупреждение ни се дава относно редовнитѣ богослужения? Евр. 10:25.

Молитвения животъ на Христа и ученицитѣ

4. Кжде обичаше Исусъ да се моли? Матей 6:5, 6; 14:23; Лука 6:12.

„Съ силата, която получаваше отъ общението съ Бога Той заставаше всѣка сутринь предъ народа, за да му даде небесна свѣтлина. Неговитѣ ученици отдавна бѣха узнали вече промеждутъцитѣ между времето на неговитѣ молитви, неговото говорене и неговата работа. Когато тѣ слушаха неговитѣ молитви, тѣхнитѣ сърдца се смиряваха въ света почестъ. Убедени въ своята вътрешна нужда, когато Исусъ привърши своята молитва, тѣ извикаха: „Господи научи ни да се молимъ!“ (Мисли отъ планината на блаженствата стр. 116.)

5. Съ молитвения животъ на кои мъже отъ първата апостолска църква сме запознати? Деян. 9:11; 10:9; Ефес. 3:14—16.

Чути молитви

6. Къмъ кого се обърна Давидъ въ своята нужда? Каква опитность направи той? II Царе 15:30, 31; 17:7—14.

7. Каква молитвена опитность направи Илия? III Царе 18:36—39.

8. Какъ докладва Яковъ за опитността на Илия? Яковъ 5:17.

Предусловия за чуване на молитви

9. Какво трѣбва да бжде състоянието на сърдцето, за да бжде чута една молитва? Псаломъ 66:18; Марко 11:25, 26; Йоанъ 9:31.

10. Чия молитва приема Богъ? Притчи 15:8; Яковъ 5:15.

11. Какво славно обещание е дадено за всички, които се молятъ съ вѣра? Матей 21:22; I Йоанъ 3:22.

„Ние нѣмаме никакво основание да гледаме съ недовѣрие. Справедливиятъ сдѣя не отблъсква никого, който идва при Него

съ смирение. Той изпитва повече удоволствие тукъ — долу съ своята църква, която се бори всрѣдъ изкушения, отколкото въ небето съ голѣмата ангелска армия, която обкръжава Неговия тронъ. Не се загубва нито една искрена молитва. Всрѣдъ хвалебнитѣ пѣсни на небесния хоръ, Богъ чува и викътъ на своитѣ най-слаби сжщества.“ (Е. Г. Вайтъ).

12. Съ какви думи изразява псалмистътъ благодарността на изкупенитѣ? Псаломъ 107:8, 15 21, 28—31.

13. Какъ завършва той? Псаломъ 107:43.

7 урокъ — 17 февруарий 1940 г.

Залѣзъ слънце 18:04 ч. сл. об.

Домътъ и сжботния день

Златенъ стихъ: „И отъ новомесечие до новомесечие и отъ сжбота до сжбота, ще дохожда всѣка плътъ да се кланя предъ мене, говори Господъ“. Исая 66:23.

Въведение

„Ние трѣбва да направимъ сжботния день така привлѣкателенъ за членоветѣ на нашето семейство, щото съ радостъ да посрѣщатъ неговото седмично приближаване. Родители не биха могли да прославятъ и отбележатъ този день по-добре, отколкото когато използватъ времето за истинско познание и радостъ за духовнитѣ нѣща всрѣдъ семейния кръгъ. Нека да покажемъ въ какво се състои истинското Божие сжщество и какво принадлежи къмъ истинското християнско естество и вѣчния животъ. Родители, грижете се, щото сжботния день да бжде день на радостъ, за който вашитѣ деца да копнѣятъ и въ сърдцата си да го поздравяватъ.“ (Свидетелства т. II стр. 585).

Божиятъ почивенъ день

1. Какъ гласи четвъртата заповѣдъ: Изходъ 20:8—11*

2. Какъ трѣбва да празнуваме сжботата? Какво се съдържа въ думата „помни“? Ст. 8.

Ние трѣбва да помнимъ сжботния день за да го освещаваме. Презъ цѣлата седмица имаме време да уредимъ нашитѣ лични работи така, щото можемъ да бждемъ готови, когато наближи светия день. Не е необходимо да нарушимъ светостята на деня чрезъ нашата забравливостъ. Ние виждаме, че четвъртата заповѣдъ — както

и останалитѣ деветъ — опредѣлятъ начина на действието за всѣки день отъ седмицата.

3. Кога започва той и кога свършва? Левитъ 23:32 последна частъ; Марко 1:32.

Най-добре е на започнемъ сжботния день като се събремъ като семейство и пѣемъ и четемъ Божието Слово. Следъ това трѣбва да се съединимъ въ молитва и да се молимъ за прощение на нашитѣ грѣхове и да изпросимъ благословението за презъ Неговия день. Когато той клони къмъ края добре е да отправимъ една благодарствена молитва и да изпросимъ сила за предстоящата седмица.

Приготовление за сжботния день

4. Какъ нарича Писанието шестия день на седмицата? Марко 15:42.

Петъкъ е подготвителния день. Въ този день ни се отдава случай да се приготвимъ, да обмислимъ и уговоримъ всичко за сжботния день. Ние не трѣбва да оставимъ нищо неугворено или не извършено, което може да наруши светостъта на деня, ако го извършимъ въ сжбста.

5. Още въ какво трѣбва да се приготвимъ? Изходъ 16:4, 5, 23.

Походящо държание въ сжбота

6. Какво чудо се бѣ случило нѣкога за да се втѣпли светостъта на деня? Изходъ 16:19, 20, 24—29.

7. Какво становище заемаха ученицитѣ на Исуса спрямо сжботния день? Лука 23:55, 56.

Да се вършатъ добри нѣща не е забранено

8. При кой случай обясни Христосъ истинския духъ на тази заповѣдь? Матей 12:10—13.

9. Освенъ въздържането отъ работа, какво още принадлежи къмъ празнуването на сжботата? Исаия 58:13, 14

Богъ не държи само на това, въ Неговия светъ день да се въздържа само отъ физическа работа, но Той желае да съберемъ мислитѣ си и да се занимаваме съ свети нѣща. Въ такъвъ случай занимаването съ свѣтски нѣща или поврѣхностни и привлѣкателни разговори е вече престѣпане на четвъртата заповѣдь. Когато

говоримъ върху всичко и за всичко, което ни дойде на ума, тогава ние вършимъ това, което на насъ е угодно.“ (Свидетелства т. 2 стр. 703).

10. Какъвъ е Божиятъ законъ ? Римляномъ 7:12, 14.

Благословения за тѣзи, които сж послушни

11. Само кой може да празднува сжботния день по единъ богоугоденъ начинъ ? Псаломъ 19:8—12.

13. Още какво особено значение има сжботния день ? Йезекиль 20:12.

„За всички, които приематъ сжботния день като знакъ на творческата и изкупителна сила на Христа, той ще бжде радостъ и тѣй, като въ този день тѣ виждатъ Христа, тѣ ще се радватъ и въ Него. Сжботниятъ день ги насочва къмъ дѣлата на творението, като доказателство на Неговата голѣма сила. Докато той припомня за загубената почивка въ рая, говори и за новопостигнатия миръ чрезъ Спасителя. Всѣки предметъ въ природата повтаря Неговата покана; „Елате при мене всички що сте отрудени и обременени и Азъ ще ви успокоя!“ (Живота на Исуса нѣмска стр. 147).

8. урокъ — 24 февруарий 1940 г. Залъзъ слънце 18:13 ч. сл. об.

Християнско възпитание

Златенъ стихъ: „Старай се да представишъ себе си удобренъ отъ Бога, работникъ, който нѣма отъ що да се срамува, като разподѣляшъ право словото на истината.“ 2 Тим. 2:15.

Въведение

„Изкупителното дѣло трѣбва да е това, което възстановява въ човѣка образа на неговия Творецъ, което го връща въ съвършенството, въ което бѣ направенъ, което подтиква развитието на тѣло, душа и духъ, за да може да се познае Божието намѣрение при неговото сътворение. Тази е целта на възпитанието, тази е великата цель въ живота“. (Възп. нѣм. стр. 14).

Истинската цель на възпитанието

1. Коя е целта на Божието възпитателно училище Ефес. 1:14.

„Християнска надежда е, веднажъ за винаги да влѣзешъ въ вѣчния домъ на изкупенитѣ, да бждешъ освободенъ въ душа, тѣло и духъ отъ тъмнитѣ следи на грѣха и проклятието и отново да носишъ подобieto на Твореца. Презъ течение на безкрайни вѣкове ние ще имаме възможность да растемъ въ мъдростъ, познание и светостъ, предъ насъ ще се откриватъ все нови области за изследване, и ще бждемъ поставени предъ все нови чудеса и слава съ нарастващи способности за познаване. Въпрѣки това ние трѣбва да знаемъ, че остава все още безкрайно много, което ще даде новъ подтикъ на нашата радостъ, любовъ и размишления. За този вѣченъ изгледъ на християнина, подготовката трѣбва да се състои въ едно християнско възпитание. Наша целъ въ живота е, да постигнемъ сами това възпитание и да спомогнемъ и на други за това.“ (С. стр. 55).

2. Кои трѣбва да бждатъ главнитѣ предмети на нашето изследване? Филип. 4:8.

„Доведете вашитѣ деца до простотата на Божието Слово; тамъ тѣ сж сигурни. Тази книга е основата на всѣко истинско знание. Най-висшето, което тѣ могатъ да научатъ е, какъ може да се постигне въ вѣрата добродетель, въ добродетельта благоразумие, въ благоразумието въздържание, въ въздържанието търпение, въ търпението благочестие, въ благочестието братолюбие и въ братолюбieto любовъ.“ (С. стр. 15).

3. Какво решение трѣбва да взематъ всички, които искатъ да постигнатъ вѣченъ животъ? Второз. 3:19—20.

Всичко, което дава животъ, билъ той времененъ или вѣченъ всичко, което продължава нашия животъ тукъ или тамъ, ще се яви предъ Бога. Той е извора на живота. Щомъ като ние искаме да имаме вѣченъ животъ, тогава ние трѣбва да решимъ да го упознаемъ и да бждемъ послушни. Това е вѣчниятъ животъ, да познаваме истински Христа. Възпитанието, което трѣбва да ни тласне по-напредъ, трѣбва да ни доведе до пълно разбиране на Бога и Христа.

Първото училище

4. Какъ се погрижи Богъ за възпитанието на първитѣ човѣци, които Той бѣ сътворилъ? Битие 2:15.

„Раятъ бѣше училищната стая, природата учебника, самъ Творецътъ — учителътъ, а родителитѣ на човѣшкия родъ — ученицитѣ.“ (Възпитание стр. 18).

5. За какво искаше Богъ да употреби Едемската градина?

„Едемската градина бѣше образъ на това, което Богъ желаше да направи по цѣлата земя, и Неговиятъ планъ бѣше щото човѣшкото семейство като се разрастне, други училища и други огнища да бждатъ установени по примѣра на този, който Той бѣше уредилъ. По този начинъ вълнатъ на годинитѣ би покрила цѣлата земя съ жилища и училища, кждето думитѣ и дѣлата Божии биха били изучавани, и на които ученицитѣ биха били направени способни да отражаватъ за винаги, и то все пълно свѣтлината отъ познанието на Божествената слава“. (Възпитание стр. 16 на френски).

„Светата двойка не бѣха само деца подъ бащинската грижа на Богъ, но и ученици получаващи наставления отъ всемждрия Създателъ. Тѣ биваха посещавани отъ ангели и се срещаша съ своя Създателъ безъ никаква скриваща завеса по между тѣхъ“. (Патр. и пр. стр. 9.)

6. Какво обещание дава Богъ относно наставлението на Неговитѣ чада? Псаломъ 32:8.

7. При кого лежи винаги първата задача на възпитанието?

8. Кжде могатъ да получатъ децата още въ най-ранната си възраст наставления?

„Гората и полето сж най-голямата аудитория на природата. Тѣ трѣбва да бждатъ училищната стая и на най-малкитѣ деца. Тѣхнитѣ дарове сж учебния материалъ. Впечатленията, които то добива отъ тамъ не ще напустнатъ вече никога детската душа“. (Ф. стр. 61).

9. На каква възраст децата могатъ да бждатъ занимавани съ учението на Божието Слово? 2. Тим. 3:15.

„Чрезъ възпитанието, децата могатъ да бждатъ служители на грѣха или на правдата. Научи детето въ началото на пжтя му; и не ще се отклони нито, когато остарѣе“. (Пр. 26:6). Този езикъ е ясенъ. Навккътъ е ржководството и развитието на характера. Когато родителитѣ искатъ да прокаратъ тази работа успѣшно, тѣ сами трѣбва да познавтъ пжтя, по който детето трѣбва да върви“. (Свидетелства стр. 108).

Начало и цель на всѣка мждрость

10. Къмъ какво трѣбва да се стараятъ всички човѣци? Притчи 2:2—5.

11. Отъ кого идва всѣко истинско знание? Стихъ 6.

„Всѣко истинско значение и правилно развитие иматъ своя изворъ въ знанието на Бога... Къмъ което и направление на из-

следване да тръгнемъ съ сериозното намѣрение, да достигнемъ истината, навсѣкжде ще стигнемъ въ съприкосновение съ невидимия мощенъ духъ, който действува въ всичко и чрезъ всичко. Човѣшкиятъ разумъ бива свързанъ съ Божествения, смъртния — съ безсмъртния. Влиянието на едно такова съединяване на тѣло, душа и духъ, е неопенимо. Въ това съединяване лежи най-висшето възпитание; това е Божията собствена метода на разбиране“. (Възпитание, стр. 12).

12. Кой желанъ християнски образъ е поставенъ на върващата младжъ Псаломъ 144:12.

13. Коя е последната висша целъ на всѣка християнска възпитателна работа? Колос. 3:4.

9. Урокъ — 2. мартъ 1940 г.

Залъзъ слънце сл. об.

Героитъ на вървата — примѣри на Божествено възпитание

Златенъ стихъ: „И на тѣзи четири юноши даде Богъ разумъ и знание въ всѣко учение и мѣдростъ“. Данаилъ 1:17, първа часть.

Въведение

„Добри духовни способности и морална висота не сж резултатъ на случайността. Свободата и възможността за това идватъ отъ Бога, обаче, отъ насъ зависи доколко ще се възползуваме отъ тѣхъ.“ (П. стр. 486)

Патриарси и пророци въ Божието училище

1. За какво бѣ призвавъ Богъ Авраама? Битие 18:18—19.

„Авраамовиятъ домъ се състоеше отъ повече отъ 1000 души. Онѣзи, които чрезъ учението му бѣха доведени да се кланятъ на единствения Богъ, намѣриха единъ домъ въ неговия лагерь и тамъ като въ училище, тѣ получаваха такива наставления, каквито биха ги подготвили да станатъ представители на истинската вѣра. И така, върху него лежеше една голѣма отговорност. Той възпитаваше глави на семейства и неговитѣ методи на управление щѣха да се въведатъ въ домоветѣ надъ които тѣ ще управляватъ.“ („Патриарси и пророци“, стр. 52.)

2. Чрезъ какво стана възможно на Йосифа да остане

така вѣренъ въ вѣрата, когато неговитѣ брата го продадоха въ Египетъ ?

„Тогава мислитѣ му се обърнаха къмъ Бога на баша му. Въ детинството си той бѣ обучаванъ да го люби и да се бои отъ него. Често пжти въ шатѣра на баша си той бѣ чувалъ историята за видението, което Яковъ видѣ, когато бѣгаше отъ дома като заточеникъ и бѣглець. Казани му бѣха и Господнитѣ обещания къмъ Якова и какъ тѣ се изпълниха — какъ въ часа на нуждата Божии ангели бѣха дошли да го поучаватъ, утешаватъ и подкрепятъ. Той бѣ научилъ сжщо и за Божията любовъ въ това, че е предвидѣлъ за човѣцитѣ единъ Изкупителъ. И сега всички тѣзи уроци изпъкваха ясно предъ него. Исифъ вѣрваше, че Богъ на башитѣ му ще бжде и неговъ Богъ. И той тогава и тамъ се предаде напълно на Господа и се помоли, щото пазителътъ на Израила да бжде съ него въ страната на заточението му.“ („Патриарси и пророци“ 85)

3. Какво действие оказва това ранно възпитание, въ неговия по-късенъ животъ, когато той позна както изкушенията така и мъдростта на Египетъ? Битие 50:24, 25; Евр. 11:22.

Когато Иосифъ видѣ, че неговия край е близу, той събра роднинитѣ си около себе си. Въпрѣки, че въ страната на фараонитѣ той бѣ така почетенъ, все пакъ Египетъ бѣше на него една страна на пленничество; последното му дѣло бѣ, да засвидетелствува, че той се придържа къмъ своя Богъ.

4. Какъ въздействуваха впечатленията на едно религиозно възпитание върху по-къснитѣ решения на Мойсея? Евр. 11:23—27.

„Богъ бѣше чулъ молитвитѣ на майката; нейната вѣра биде възнаградена. Съ голѣма благодарностъ тя се залови за вече безопасната и щастлива работа. Тя вѣрно използва случая да възпита детето си за Бога. Тя вѣрваше, че то е запазено за нѣкое вѣлико дѣло и знаеше, че скоро ще трѣбва да го даде на царската му майка, кждето ще е обиколено отъ влияния, които клонятъ да го отвлѣкатъ отъ Бога. Всичко това я правѣше по усърдна и внимателна къмъ неговото възпитание, отколкото къмъ това на другитѣ ѝ деца. Тя се стараяше да напои ума му съ Божий страхъ къмъ истината и правдата и усърдно се молѣше на бжде запазенъ отъ всѣко лошо влияние. Тя му показва глупостта и грѣховността на идолопоклонството и отъ рано го бѣ научила да се кланя и моли на живия Богъ, който единственъ може да го чуе и да му помагъ въ всѣка нужда.“ (Патриарси и пророци,“ стр. 99.)

5. Кой бѣше призванъ за пророкъ още въ ранна възраст? 1 царе 3:2—4, 20; 1:27, 28.

„Още единъ път Анна отиде съ мъжа си въ Сило и въ името на Господа представи на свещеника скъпоценния си даръ, казвайки: „За това дете се молихъ и Господъ ми даде прощението ми, което му поискахъ. За това азъ го заехъ на Господа, докато е живъ ще бжде заетъ на Господа,“ Илия много се трогна отъ въ- рата и преданността на тази жена въ Израила. Тъй като самъ той бѣ единъ много любящъ баща, той се изпълни съ благоговение и смирение, като видѣ голѣмата жертва на тази майка въ раздѣлата ѝ съ единственото ѝ дете, за да го посвети въ служба на Господа. Той се почувствува изобличенъ въ своята себелюбива любовъ и съ смирение и почитание се поклони предъ Господа.“ („Патриарси и пророци,“ стр. 252.)

6. Презъ времето на Вавилонското пленничество, кой положи едно чудесно свидетелство за едно Богоугодно възпитание? Дан. 1:4—17.

„Данаилъ и неговитѣ другари бѣха привикнали отъ своитѣ родители къмъ строга въздържателност. Тѣ знаеха, че ще трѣбва да отговарятъ предъ Бога за състоянието на тѣхнитѣ способности и, че нѣмаха никакво право да прахосватъ силитѣ си или пъкъ да ги отслабватъ. Това влияние помогна на Данаила и неговитѣ другари да останатъ чисти всрѣдъ моралното падение на вавилонския царски дворъ. Тежки изпитания настѣпиха за тѣхъ всрѣдъ развратената околностъ и въпрѣки това тѣ останаха неопетнени. Нито сила, нито влияние можеше да ги отклони отъ принципитѣ, които тѣ бѣха присвоили въ своята ранна възраст при изучаване на словото и дѣлата Божии.“ (П. стр. 482.)

Пророчески училища

7. Какъвъ специаленъ образователенъ институтъ имаше въ миналото освенъ домашното възпитание на младежта?

„Чрезъ откриването на пророческитѣ училища бѣ предвидено по-обширно възпитание на младитѣ. Ако нѣкой младежъ искаше да викне по дълбоко въ истинитѣ на Божието Слово и да търси мъдростъ отъ горе, за да стане учителъ на Израила, тѣзи училища бѣха отговорни за него. Пророческитѣ училища бѣха основани отъ Самуила, да служатъ като ограда противъ широко разпространената поквара, да допринасятъ за моралното и духовно благосъстояние на младежта и да помагатъ на бждещето благоденствие на народа, като го снабдятъ съ мъже окачествени да действуватъ въ страхъ Господенъ като водители и съветници... Тѣ се ползуваха съ ува-

жението и довѣрието на народа, както за науката така и за благочестието.“ (Патр. и прор. 263.)

8. Колко такива училища имаше презъ времето на Соломона?

Отговоръ: Две, едното въ Рама, другото въ Кириятъ-Яримъ.

9. Каква целъ преследваха тѣзи училища?

„Въ онѣзи училища въ старо време, великиятъ предметъ на цѣлото учене бѣше да се научи Божията воля и длъжността на човѣка къмъ Него“. (Патриарси и пророци стр. 254).

10. Кои доклади ни казватъ нѣщо повече върху своеобразието на тѣзи възпитателни институти? IV Царе 2:7, 8, 15, 19—22; 6:1—7.

Избора на Соломона

11. Какво мъдро решение лежеше въ молитвата на Соломона, когато се възкачи на трона на баща си? III Царе 3:7—9

12. Какъ отговори Богъ на неговата молитва? Подъ кое условие бѣ тя чута? Стихове 11—14.

13. Какво подобно обещание дава Богъ на всички свои чада? Яковъ 1:5.

„Когато едно отговорно лице пожелае мъдрость и вмѣсто богатство, сила и слава, то не ще бжде разочаровано. Великиятъ Учитель не само ще му покаже какво да направи, но и ще му помогне да го извърши по единъ Богоугоденъ начинъ“. П. стр. 31.

10 урокъ — 9 мартъ 1940 г.

Залъзъ слънце 18:30 ч. сл. об.

Христосъ — центъръ на истинско възпитание

Златенъ стихъ: „Въ Когого сж скрити всичкитѣ съкровища на премъдростъта и на знанието.“ Колос. 2:3.

Въведение

„За да се постигне едно възпитание, което заслужава това име, трѣбва да познаемъ Бога, Твореца и Христа — Изкупителя, както ни сж открити въ Св. Писание“.

„Дѣлото на възпитанието и дѣлото на изкуплението сж въ

най-висшъ смисълъ едно; защото както въ възпитанието, така и въ изкуплението, никой не може да положи друго основание, освенъ положеното, което е Исусъ Христосъ“. „Защото въ Него (Сина) благоволи Отецъ да се всели всичката пълнота“. (Възпитание стр. 15 и 29).

Въ училището на Христа

1. Какво трѣбваше да признае Никодимъ предъ Исуса? Иоанъ 3:2.

2. Съ кои думи започна евангелистътъ своето описание за дейността на Исуса? Матей 5:2.

„Блаженствата бѣха Неговия поздравъ до цѣлата човѣшка фамилия. Гледайки на голѣмата тѣлпа, която се бѣ събрала да слуша планинската проповѣдь, изглежда като че ли за моментъ Той бѣ забравилъ, че не се намира въ небето и Той употреби обичайния поздравъ на свѣта на свѣтлината. Отъ Неговитѣ устни течеха благословения, както бликането на водата отъ единъ дълго затворенъ изворъ“. (Възпит. стр 79).

3. Каква покана стправи Той къмъ Своитѣ ученици? Матей 4:19—20.

„Колкото пжти Спасителятъ помагаше на нуждитѣ на народа ученицитѣ присѣтствуваха винаги и ревностно се стараеха да помогнатъ на Господа въ Неговата трудна задача. Тѣ нареждаха народа, довеждаха болнитѣ при Спасителя и се грижеха за общото благо; тѣ се занимаваха съ голѣмата тѣлпа внимателни слушатели, обясняваха имъ Св. Писание и се стараеха по разни начини да дадатъ духовна подкрепа на народа. Тѣ поучаваха онова, което слушаха отъ устата на Спасителя и ежедневно обогатяваха своитѣ опитности. Но тѣ не бѣха още самостоятелни въ употребата на духовнитѣ срѣдства. Въ своята работа тѣ се нуждаеха още отъ много наставления относно търпението и вниманието. Христосъ ги изпрати като Негови замѣстници още докато Той бѣше при тѣхъ, за да може да обърне внимание на тѣхнитѣ грѣшки и недостатъци и да може да имъ помогне чрезъ Своя мждъръ съветъ“. („Живота на Исуса“ стр. 107 и 188).

4. Съ какво ги въоръжи Той? Иоанъ 20:22.

5. Кой е основниятъ камъкъ на всѣко знание и мждръсть? Притчи 9:10; Йовъ 28:28.

6. Защо християнското възпитание е особено важно за последнитѣ дни? II Тим. 3:1—5, 7; 4:3—4.

Опасности отъ човѣшки заблуди

7. За кои учения бива предупреждавана младежта? I Тим. 6:20.

„Този текстъ отъ писанието предупреждава отъ една фалшива тѣй наречена наука. Относно това четемъ следното: „Човѣшкото познание, както въ материални, така и въ духовни нѣща, е частично и непълно; затова мнозина не сж въ сѣстояние да съгласуватъ своитѣ научни познания съ обясненията на Библията. Нѣкои приематъ голи теории и предположения за научни факти и мислятъ съ това, че Словото Божие трѣбва да бжде изпитвано споредъ, скверното празнодумство' (I. Тим. 6:20). Творецътъ и неговитѣ дѣла надвишаватъ тѣхнитѣ схващания и понеже не могатъ да ги обяснатъ чрезъ природнитѣ закони, тѣ считатъ библейската история за невѣрна. И като се съмняватъ въ докладитѣ на Стария и Новия заветъ, много често тѣ отиватъ още една стѣпка по-нататѣкъ, усъмняватъ се въ сжществуването на Бога и приписватъ на природата една безкрайна мощъ. Тѣй, че отпустнали свободно своята котва, тѣ се приковаватъ о скалитѣ на невѣрието.“ („Великата Борба“ стр. 431/432)

8. До кжде трѣбва да дойде всѣко християнско наставление? Титъ 2:11—14.

Каквото и да се представи въ едно християнско наставление, то всичко трѣбва да служи за подготвяне за второто идване на нашия Господъ и Спасителъ. Познания въ науката сж твърде добре и напълно на мѣсто, когато тѣ служатъ на Божественитѣ истини. Всѣка истинска наука и мждрость идва отъ Твореца на небето и земята, отъ Онзи, Който държи въ ржката Си вървежа на звездитѣ.

9. Какъ трѣбва да се държимъ спрямо фалшиви схващания въ науката и религията? I Кор. 2:13; II Кор. 10:4—5; Филип. 3:8.

„Мнозина ценятъ човѣшка мждрость по-високо отъ мждростта на Божествения Учителъ и Божията книга я считатъ за старомодна, остарѣла и непривлекателна. Оная обаче, които сж оживени чрезъ Св. Духъ, не гледатъ така. Тѣ схващатъ ценното съкровище и желаятъ да продадатъ всичко, за да придобиятъ нивата въ която е скрито. Въместо книгитѣ, съдържащи предположенията на прочути и велики писатели, тѣ избиратъ Словото на Онзи, Който е най-великиятъ Учителъ, Който свѣтътъ нѣкога е видѣлъ, Който даде живота Си за насъ, за да получимъ ние чрезъ Него вѣчния животъ.“ („Притчи Христови“ стр. 106).

10. На какво трѣбва да разчита онзи, който търси мъдростта на този свѣтъ? Матей 11:16—19.

„Защитната речъ за Кръстителя се превръща напълно въ едно оплакване отъ страна на неговитѣ съвременници. Исусъ ги сравнява съ упорити уличници, които изискватъ другитѣ да вървятъ по тѣхното настроение, ту да представляватъ едно сватбено шествие съ свирки и тъпани, ту траурно шествие съ плачущи жени. Йоанъ остава при своята сериозна проповѣдь за покаяване и строгого начинъ на живѣене и не желае да „играе“, Исусъ при своята весела благодатна проповѣдь и естествено държание не иска да „плаче“. Така тѣ казватъ за единия, че е завладѣнъ отъ тъмнитѣ духове, а за другия: Този иска да бжде светия, а го срѣщаме поканенъ на сватби и по домоветѣ на митаритѣ? Да не бжде! — И все пакъ презрѣниятъ пжтъ на двамата пратеници на небесната мъдростъ, бѣше строгиятъ пжтъ на покаяние на Кръстителя и евангелския вѣрски пжтъ на Човѣшкия синъ, изпробванъ и оправданъ въ една цѣла тѣлпа чада на мъдростта, отъ истински небесни жители“.. (Юбилейна Библия, къмъ Матей 11:19.)

11. Каква стойностъ има една мъдростъ, която е отдѣлена отъ Бога? I Кор. 3:19.

Благословиенето на истинската мъдростъ достига вѣчността

12. Съ какво се отличава мъдростта, която идва отъ горе? Яковъ 3:17.

13. Отъ какво можемъ да заключимъ, че и на новата земя светиитѣ ще изследватъ Божията мъдростъ? Ефес. 2:6, 7.

14. Съ какво ще се занимаватъ изкупенитѣ въ вѣчността? Исая 65:17, 18, първа часть.

„Тамъ безсмъртни умове ще разглеждатъ съ неуморимо възхищение чудесата на творческата сила и тайнитѣ на спасителната любовъ. Тамъ не ще има никакъвъ жестокъ, лукавъ неприятель да подвежда хората да забравятъ Бога. Всѣка наклонностъ ще се развива, всѣка способностъ ще се увеличава. Увеличаването на знанията, нито ще изморява паметта, нито ще изчерпва силитѣ. Тамъ могагъ да се извършватъ най-голѣмитѣ предприятия, да се постигатъ най-възвишенитѣ стремежи, да се осъществятъ най-висшитѣ копнежи, и все пакъ постоянно ще се явяватъ все по-нови височини за изкачване, все по-нови чудеса за възхищение, нови истини за възприемане, и нови предмети ще развиватъ силитѣ на разума, на душата и тѣлото“.. (Великата борба стр. 560).

Възпитание на характера въ дома

Златенъ стихъ: „Защото азъ ще се сѣдя съ противниците ти и азъ ще спася чадата ти.“ Исая 49:25 последна часть.

Въведение

„Днешнитѣ деца и младежи сж утрешнитѣ възрастни; но младежта ще бжде онова, което дома направи отъ нея. Голѣмата мизерия, болести и пороци, подѣ които днесъ човѣчеството въздиша, се дължатъ до голѣма степенъ на недостатъчното домашно възпитание. Какъ съвсемъ другояче би изглеждало въ свѣта, ако въ дома би се водилъ единъ по честенъ и по истиненъ животъ и да подготвимъ децата, които възпитаваме, да носятъ задълженията на живота и да устоятъ на неговитѣ опасности.“ (По стѣпкитѣ на Великия Лѣкаръ“ стр. 330.)

Една важна задача на родителитѣ

1. Коя е важната изходна точка за истинското възпитание на характера? Второз. 4:5—6³; Лука 10:27—28.

„Истинската основа и истинскиятъ примѣръ за възпитание на характера, сж били еднакви презъ всички времена и въ всички страни. Божиятъ законъ: „Да любишъ Бога своего съ цѣлото си сърдце . . . и ближния като себе си“, голѣмиятъ принципъ изявенъ въ характера и живота на нашия Спасителъ е единствената сигурна основа . . . Той е единственото предпазно срдѣство за личната честность, за чистотата на дома, за благого на обществото, за постоянството на единъ народъ. Всрѣдъ всички размирици, опасности и трудности на живота, единственото и най-сигурно правило е, да се свърши това, което Богъ казва, „Повеленията Господни сж прави“, . . . и който върши това ще му бжде добре.“ (Възпитание стр. 232—237 Псал. 19:8; 15:5.)

2. Кой е отговоренъ за вжтрешното развитие на детето? Второз. 4:9.

„Тѣ (родителитѣ) сж до голѣма степенъ отговорни за благоденствието на тѣхнитѣ деца тукъ на земята и въ вѣчността. Тѣхното тѣлесно и духовно състояние е въ зависимостъ отъ родителитѣ. Отъ тѣхния домъ зависи и общото благо. То се издига или понижава споредъ благосъстоянието на всѣки отдѣленъ членъ отъ семейството.“ (По стѣпкитѣ на Вел. Лѣкаръ стр. 337.)

„Бащи и майки трѣбва внимателно и съ молитва да наблюдаватъ наклонноститѣ на своитѣ деца. Наклонности, които изпъкватъ твърде силно, трѣбва да бждатъ възпирани за смѣтка на такива, при които липсва още, за да настѣпи едно хармонично развиване. Това не е една лека задача. Бащата може би не отдава голѣмо значение на това, че полага малко грижи за възпитанието на децата, но въ Божиитѣ очи това е единъ голѣмъ грѣхъ. Християнски родители се нуждаятъ и въ това направление отъ едно основно покаяние, иначе тѣ си натрупватъ дългъ, който ще се предава отъ родъ на родъ. Неравенство, буенъ темпераментъ, възбудителностъ, завистъ или ненавистъ, свидетелствуватъ за грѣшкитѣ на родителитѣ. Тѣзи лоши характерни черти подготвятъ доста нещастни часове на тѣхнитѣ носители. Мнозина изгубватъ любовта на своя другаръ или приятель, която биха могли да притежаватъ, ако биха се отнесли малко по любезно. Мнозина причиняватъ безпокойство, кждето отиватъ и стоятъ чрезъ всичко, каквото хванатъ.“ (Стр. 66–67)

3. Какво обещание е дадено на богобоязливи родители? Исая 49:25.

„Нищо не може да се сравни съ задачата на майката. Тя не се състои въ това, подобно на единъ художникъ да нарисува на платното една прекрасна картина, или подобно на скулптора, да издѣла отъ какъкъ единъ образъ или като писателя, да облѣче благородни мисли съ подобрани думи, или въ вида на изкусенъ музикантъ да презърне приятни чувства въ тонове. Но съ Божията помощ, тя трѣба да вложи Божий отпечатъкъ въ човѣшки души и да настави децата си да се противопоставятъ на злото. Ако тя върши това съвѣстно, то Богъ ще благоволи въ нея.“ (По стѣпкитѣ на Великия Лѣкаръ, стр. 357).

4. Какви сж отношенията между Бога, родителитѣ и децата?

„Детето принадлежи на Бога и Той ни го е повѣрилъ, за да го възпитае за Него. „Бжди така търпеливъ и издържливъ при възпитанието на малкитѣ, както градинарътъ съ своитѣ плодове и цвѣтя. То е Божие дете, което е предадено на тебъ. Цени това довѣрие и никога не загубвай вѣра, колкото и своеобразно да се държи то“.

Цель и основа на възпитанието на характера

5. Коя е най-висшата цель, която можемъ да си поставимъ туку? Притчи 6:20–22.

„Цельта на дисциплината е, детето да се научи да се самообладава. Самостоятелностъ и самообладание сж необходими за

правилното възпитание. Щомъ като детето е въ състояние да разбира нѣщо, то трѣбва вече да се привиква къмъ послушание. Всѣка обноска съ детето трѣбва да му покаже, че послушанието е право и разумно. Помогнете му да съзнае, че всичко стои подъ единъ законъ и че непослушанието довежда винаги до нещастие и скръбъ. Когато Богъ казва „не“, то Той ни предупреждава съ любовъ за последствията на непослушанието, за да ни предпази отъ болки и загуби“. (Възпитание стр. 295).

6. Ксе е едно отъ най-първитѣ изисквания при възпитанието на вътрешния човѣкъ? Евреемъ 5:8; Ефес. 6:1
Отговоръ — Послушанието.

„Послушанието е първия урокъ, който едно дете трѣбва да научи. Преди то да е достатъчно възрастно да разбира, то може да се научи да бжде послушно. Чрезъ любезно, но постоянно обучение, това трѣбва да бжде здраво вгълпено на детето като навикъ. По този начинъ могатъ да се предотвратятъ до голѣма степенъ ония борби, които по-късно биха настанали между собствена воля и авторитета, които причиняватъ толкова много отчуждение и горчивини на родители и учители и много често предизвикватъ съпротива противъ човѣшкия и Божествения авторитетъ.. Трѣбва да има само малко и добре обмислени наредби; но когато тѣ вече съществуватъ, трѣбва да бждатъ грижливо прокарани и направени задължителни. Когато умътъ съзнае, че му е невъзможно да промѣни нѣщо, той се приспособява къмъ обстоятелствата; но снизхождението предизвиква желаня, надежди и несигурность, а последствията отъ това сж безпокойствие, дразнене и съпротивление.“ (Възпитание, стр. 295)

7. Посочи друга главна добродетель, която трѣбва да се насади още въ детинството. Отговоръ — Вѣрността. Матей 25:21—23; Откр. 2:10; Псал. 31 23.

„Само чрезъ вѣрность въ малкитѣ нѣща душата може да бжде доведена до тамъ да упражнява вѣрность и въ по-голѣми отговорности“. (Притчи Христови стр. 352).

„Въ своя животъ, тукъ на земята, Христосъ ни научи да обръщаме внимание и на най-малкитѣ нѣща. Голѣмото изкупително дѣло тежеше постоянно на душата Му. Докато Той поучаваше и лѣкуваше, всички Негови тѣлесни и духовни сили бѣха напълно заети; но въпрѣки това, Той обръщаше внимание на най-малкитѣ и най-обикновени нѣща въ живота и природата. Най-поучителнитѣ Му наставления бѣха тѣзи, въ които чрезъ най-обикновенитѣ нѣща въ природата изявяваше най-голѣмитѣ истини за царството Божие. Той

не отмина нуждитѣ и на най-долнитѣ отъ Неговитѣ слуги. Неговото ухо чуваше всѣки викъ за помощъ. Той почувствува докосването на онази измѣчвана отъ болестъта жена дори и всрѣдъ тълпата, и на най-слабото докосване на вѣрата бѣ отговорено. Когато Исусъ възкреси дѣщерята на Яира, Той припомни на нейнитѣ родители, че трѣбва да ѝ се даде нѣщо за ядене. Когато чрезъ собствената Си сила стана отъ гроба, Той не счете за унижение да сгъне и внимателно да сложи на страни кърпитѣ, въ които го бѣха видели.“ (Притчи Христови стр. 353, 354).

8. Посочи едно трето качество, което е необходимо за образуване характера. Отговоръ: Честността, правотата. Римл. 12:17, последната часть, Филип. 4:8; Притчи 11:1.

„Нито голѣмината, нито привидната незначителностъ на едно търговско предприятие сж решающи, когато се касае то да бжде честно или не честно, прилично или не прилично. И най-малкото отклоняване отъ правилния пѣтъ ни отвежда въ областъта на злия врагъ и отъ тогава крачка следъ крачка вървимъ надолу до всѣки видъ неправда. За жалость, между голѣма часть отъ християнскитѣ народи е станало обичай да дѣлятъ религиозното отъ материалното.“ (Свидетелства т. 4 стр. 337). „Тѣзи истини се отнасятъ както къмъ търговскитѣ предприятия, така и къмъ малката стаичка. Никога не трѣбва да изгубваме изпредвидъ действителността, че състоянието, съ което ние разполагаме не е наше. Ние сме само домоуправители и отъ изпълнението на нашитѣ задължения спрямо Бога и човѣцитѣ, зависи както благосъстоянието на нашитѣ съчовѣци, така и собствената ни сждба за този и бждещия животъ.“ („Възпитание“ стр. 143).

Благоволението на Бога

9. Споредъ кои принципи трѣбва да прокараме нашето възпитание? Псаломъ 24:3, 4; Римл. 12:21.

10. За какво ще се радватъ родителитѣ най-много, когато дойде Господъ? Евреемъ 2:13.

11. Затова, какъ трѣбва да работимъ? Йеремиа 31:3, (съ любовь); Матей 13:45, 46, (съ жертва); Матей 20:28 (съ духъ на служене).

„Но когато ние се предадемъ всецѣло на Бога и въ нашата работа следваме Неговитѣ наставления, Той взема цѣлата отговорностъ върху Себе Си. Той не желае, щото ние да се съмняваме относно успѣха на искренитѣ ни намѣрения. Ние не бива да мислимъ за неуспѣхъ. Ние трѣбв да бждемъ съработници на Този, Който не познава никакъвъ неуспѣхъ.“ (Притчи Христови, стр. 359).

Има бащи и майки, които желаятъ да работятъ въ нѣкои ми-
сионски полета; има мнозина, които сътрудничатъ въ християнски
дѣла извънъ семейството, докато тѣхнитѣ собствени деца не позна-
ватъ Спасителя и Неговата любовъ. Много родители предоставятъ
на проповѣдника или на сѣботноучилищния учителъ да спечелятъ
тѣхнитѣ деца за Христа; но докато тѣ вършатъ това, пренебрег-
ватъ повѣрената имъ отъ Бога служба. Възпитанието на децата
както християни е най-великата служба, която родителитѣ могатъ да
извършатъ за Бога. Това е една задача, която изисква търпеливо-
действие и прилежно старание презъ цѣлия животъ. Чрезъ зане-
маряване на тази повѣрена намъ задача ние се явяваме като не-
вѣрни домоуправители и Богъ не ще приеме никакво извинение за
такава немарливостъ.“ (Притчи Христови, стр. 193).

12 урокъ — 23 мартъ, 1940 г.

Залъзъ слънце 18'46 ч. сл. об.

Домътъ, единъ случай за печелена на души

Златенъ стихъ: „Ще роди синъ и ще му наречешъ
името Исусъ, защото Той ще спаси своитѣ люде отъ грѣ-
ховетѣ имъ“. Матей 1:21.

Въведение

„Че въ свѣта тѣй има много зло, зависи до голѣма степенъ отъ
родителитѣ, които обръщатъ внимание на разни нѣща въ ущърбъ
на оная задача, която е извънредно много важна: да наставятъ
своитѣ деца търпеливо и любезно въ Божиитѣ пѣтица. Нищо не
би трѣбвало да ги възпре да посветятъ на децата си толко време
колкото е необходимо, за да ги доведатъ до пълно послушание и
упование въ Бога.“ (Свидетелства стр. 129.)

Имайте присърдце спасението на вашитѣ деца

1. Какво желание има Богъ за всички Свои чада на зе-
мята? II Петрово 3:9.

2. Защо трѣбва днесъ да се стараемъ особено за спаса-
сението на децата? II Тим. 3:1—5; Откровение 12:12.

„Ние живѣемъ въ едно време съ неблагоприятни предусловия
за младитѣ хора. Влиянието на обществения животъ цели да пре-
достави младежта на нейнитѣ естествени наклонности и навици. И
когато родителитѣ иматъ упорити деца, тогава тѣ се утешаватъ съ
мисълта, че тѣ ще се освободятъ отъ своитѣ лоши навици и ще
станатъ прилежни мъже и жени, когато порастнатъ и почнатъ сами

да размишляватъ. Какво измамливо заключение! Тѣ позволятъ на врага дълги години наредъ да сѣ плѣвели въ градината на тѣхното сърдце, тѣ позволяватъ да растатъ въ тѣхъ лоши влечения и да се закореняватъ и въпрѣки това изглежда че не могатъ да познаятъ скрититѣ опасности и страшния край на този пжтъ. По-късно се полага още много трудъ за възпитанието на такива деца, но остава безъ успѣхъ.“ (Свидетелства стр. 325, 326.)

Причина за неуспѣха на родителитѣ

3. На какво се дѣжи, когато родителитѣ нѣматъ успѣхъ въ възпитанието на децата?

Родителитѣ сж заети твърде много съ други нѣща и затова пропускатъ да се посветятъ на децата си.

„Въ притчата, жената търсѣше устрдно изгубената драхма. Тя запалва свѣщъ и измита стаята. Тя премахва всичко, което ѝ прѣчи при търсенето. Въпрѣки, че бѣше само една драхма, тя не искаше да преустанови своитѣ усилия, докато я намѣри. Така трѣбва да бжде и въ семейството. Когато единъ членъ се отвърне отъ Бога, грѣбва да се употрѣбятъ всички срѣдства, за да се спечели отново. Всички други трѣбва да предприематъ едно сериозно старателно самоизпитване, да прегледатъ своитѣ навици въ живота, и да провѣрятъ дали не сж направили нѣкоя грѣшка чрезъ, която сж засилили непокаяността въ душата . . . Родителитѣ трѣбва да изследватъ собственото си сърдце и да подложатъ своитѣ навици и обичаи на строгъ изпитъ. Децата сж наследieto на Христа и затова ние трѣбва да дадемъ отъветъ какъ сме управлявали Неговото имущество“, (Притчи Христови стр. 192, 193).

4. Кои притчи могатъ да ни послужатъ за насърчение? Лука 15:3—10.

„Но тия, които сж се провинили въ подобно небрежие не трѣбва да се отчайватъ. Жената, която бѣ изгубила своята драхма я търси, докато я намѣри. Така и родителитѣ трѣбва да работятъ за своитѣ семейства съ любовь, вѣра и молитва, докато съ радостъ могатъ да се явятъ предъ Бога и кажатъ; „Ето тукъ съмъ азъ и децата, които Богъ ми е далъ“. (Притчи Христови стр. 193)

5. Още съ какво може да се обоснове успѣхътъ при възпитанието? Притчи 23:13, 14

Голѣма грѣшка е, когато децата се оставятъ да порастнатъ безъ сериозни наставления. Липсата на едно твърдо ржководство имъ дава една фалшива представа за уважението. Богъ желае да

възпитае нашитѣ деца къмъ признаване и уважаване на известни изисквания. Чрезъ това тѣ се научаватъ да признаватъ Божието величие и съ благодарностъ да Му се подчиняватъ. Разбира се, наставленията трѣбва да ставатъ винаги съ любовъ.

„Малцина родители започватъ отъ рано да възпитаватъ децата си къмъ послушание. Обикновено, родителитѣ оставатъ детето 2—3 години на своеволие и се смѣятъ да го възпитаватъ, като мислятъ, че е още малко, за да се учи на послушание. Но презъ това време своеволието въ детето се засилва до такава степенъ, че за родителитѣ става всѣки день по-тежко да държатъ въ ржцетѣ си юздитѣ му. Децата могатъ още въ най-ранната си възраст да разбиратъ какво се изисква отъ тѣхъ, и чрезъ любезно и справедливо подвеждане, могатъ лесно да се привикнатъ къмъ послушание. Никога не трѣбва да се допусне незачитане на родителската дума, нито пъкъ упоритостъ да остане ненаказана. Бъдещото благосъстояние на детето изисква любезна, любвеобвилна, но строга дисциплина.“ (С. стр. 111, 112).

Сигурната основа

6. Какъ трѣбва да градимъ, за да бждемъ сигурни, че нашитѣ деца ще останатъ на здраво становище? Мат. 7:24—27.

„Въпросътъ, който всѣки отъ насъ трѣбва да си постави гласи: На каква основа градя азъ? Ние се боримъ за вѣчния животъ, но отъ голѣмо значение е, да копаемъ дълбоко и да изровимъ всѣкаква сметъ, и да изградимъ нашата кжща на здравата скала, Исуса Христа. Той е сигурната основа, „Защото никой не може да положи друго основание, освенъ положеното, което е Исусъ Христосъ“. (1 Кор. 3:11). Само въ него лежи нашето спасение“. (С. стр. 61, 62).

7. Кой е единствената сигурна основа? Деян. 4:12.

8. Само кога ще имаме успѣхъ въ възпитанието на характера? Иоанъ 15:4, 5; Йовъ 17:9.

Въ Божието Слово ни е даденъ богатъ материалъ въ видъ на примѣри, които ни показватъ правилния пътъ и ни предупреждаватъ отъ фалшивия. Тѣ сж записани за наше възпитание. Малко предмети има върху които ний имаме толкова напжтствия, колкото този за основаване на едно огнище — домъ и за възпитаване на децата. Ценни наставления получаваме и чрезъ книгитѣ „Притчитѣ Христови“ „Щастие въ живота“, „Патриарси и пророци“ и „Възпитание“. Тѣзи срдства ни задължаватъ и къмъ себевъзпитание.

9. Още какво е необходимо за спасение на нашитѣ деца?

„Тъ (родителитъ) се нуждаятъ отъ поучения какъ могатъ да предадатъ на децата си добри навици и да имъ всадятъ добра качества“ („По стълпкитъ на Великия Лѣкаръ“ стр. 332).

„Никога възпитанието не ще извърши онова, което би могло да извърши, докато не се съзнае напълно важноста на дѣлото на родителитъ и докато не получатъ една специална подготовка за тѣхната тържествена отговорност“ („Възпитание“, стр. 284).

10. Още какви основания има за неуспѣхи въ възпитанието? Псаломъ 66: 18.

Когато грѣхътъ затвори съединителния пжтъ между Божието сърдце и нашето сърдце, живиятъ потокъ на сила се прекъсва и ние стоимъ сами. Той трѣбва да бжде очистенъ отъ всички прѣчки, за да може да се възстанови връзката. „Когато християнинътъ става все по-деятеленъ и има успѣхъ въ своята работа за Бога, той се намира въ опасностъ, да се осланя на своитѣ човѣшки планове и методи, по-малко да се моли и по-малко вѣра да упражнява. Подобно на ученицитѣ, ние изгубваме изпредвидъ нашата зависимость, отъ Бога и се опитваме да си направимъ единъ Спасителъ отъ нашата кариера. Необходимо е, да гледаме постоянно на Исуса, за да съзнаемъ, че Неговата сила е, която върши всичко. Докато трѣбва ревностно да работимъ за спасението на погиналитѣ, ние трѣбва да си отдѣлимъ и време за размишление, за молитва и за разискване на Словото Божие; защото само оная работа, извършена съ много молитви и осветена чрезъ заслугитѣ на Христа, ще се изяви на края като добра.“ (Живота на Исуса стр. 200).

Нашата помощъ въ борбата

11. Въ чия ржка стои борбата противъ врага на нашитѣ деца? Изходъ 14: 14; II Лѣтовници 20: 15.

„Тайната на успѣха лежи въ съединяването на Божията сила съ човѣшкитѣ усилия. Ония, които извършватъ най-много сж, които безрезервно се осланятъ на ржката на Всемогщия.“ (Патр. и Пророци).

12. Каква сигурность имаме за последната победа? I Кор. 15: 57; I Иоаново 5: 4.

Въ дома на Отца

Златенъ стихъ: „Да се не смуцава сърдцето ви: Вървайте въ Бога и въ Мене вървайте. Въ дома на Отца Моего много жилища има; ако да не бѣ така Азъ бихъ ви казалъ отхождамъ да ви подгвтя мѣсто и когато отида и ви приготвя мѣсто, ще дойда пакъ и ще ви взема при Себе Си, щото дето съмъ Азъ да бждете и вие“. Иоанъ 14:1—3.

Въведение

„Тази картина на небесна радостъ обхваща и изкупената земя; думитѣ на Исуса преди Неговото възнесение, прозвучаватъ въ всички страни на свѣта: ‚Възлѣзвамъ при Отца Моего и при Отца вашего и при Бога Моего и Бога вашего‘. Небесната фамилия е включила земнитѣ върващи въ своя кръгъ. И за насъ може възнесе Спасителятъ на небето; и за насъ живѣе Той. ‚За това може съвсемъ да спасява тѣзи, които чрезъ Него приходатъ при Бога, понеже всѣкога живѣе да ходатайствува за тѣхъ.“ (Животътъ на Исуса 522).

Небесни жилища

1. Какъвъ домъ обещава Богъ на изкупенитѣ? Иоанъ 14:2; Исая 65:21, 22.

„Тамъ ще се живѣе пакъ като въ рая единъ животъ въ градината и полето. (Възпитание 311).

2. Какъ описва Писанието това небесно жилище? I Кор. 2:9; Откр. 21:1—3 и 23.

3. Кой е центъра на небесното жилище? Отговоръ: Скинията на Бога. Откровение 21:3.

Блаженството на изкупенитѣ

4. Каква радостъ очакватъ ония, които страдаха тукъ на земята за своя Учителъ? Откр. 7:14—17; 22:3, 4.

5. Какво преобразяване ще стане съ тѣхъ? Ис. 35:10; I Кор. 13:12. -

„Тамъ любовта и съчувствието, които Богъ е всадилъ въ душата, ще бждатъ най-правилно и най-добре упражнявани. Чистото общение съ светитѣ сщества, хубавиятъ другарски животъ светитѣ ангели и върнитѣ отъ всички вѣкове, светото общение,

което свързва цѣлата фамилия отъ небето и земята — всичко това принадлежи къмъ опитноститѣ на бждещето съществуване.“ (Възпитание 315).

6. По кой начинъ изкупенитѣ ще взематъ участие въ прославянето на Бога? Откр. 15:2, 3.

Щастието на изкупенитѣ

7. Кое ощастливяващо съзнание ще увеличи радостта на изкупенитѣ? Откр. 22:3, 4; Исаия 51:3.

Най-голѣмата радостъ и най-висшето образование тукъ въ този животъ — земень, обиколенъ отъ грѣхъ — се състои въ служенето. И въ бждещето състояние, което не ще бжде обвързано чрезъ ограниченията на грѣшното човѣчество, нашата най-голѣма радостъ и възпитание ще се състоятъ въ служенето. Ние ще свидетелствуваме и отново ще учимъ при Свидетеля, какво е богатството на славата на тази тайна . . . което е Христосъ въ васъ, надеждата на славата.“ (Възпитание 317).

8. Кои земни нѣща ще бждатъ за винаги отстранени въ небесния домъ? Откровение 21:4—5.

„Ще бждемъ подобни Нему“

9. Кое е най-висшето, което Богъ е обещалъ на Своитѣ Си? I Иоаново 3:2.

Ние ще бждемъ подобни Нему. Следъ като подъ действието на Неговия Духъ нашиятъ характеръ тукъ бива промѣненъ, при второто идване на Христа и нашето тѣло ще претърпи едно преобразяване, чрезъ което то ще стане подобно на Неговата славна любовъ. Тогава въ вѣрващия човѣкъ ще се възстанови Божия образъ, за каквато целъ бѣ създаденъ и въ самото начало. Въ своето морално, физическо и духовно естество, човѣкътъ ще бжде въоръженъ съ Божествена пълнота. Какво славно бждеще очаква нашитѣ най-голѣми жертви, най-светата ни любовъ и най-вѣрната ни служба!

10. Чрезъ тази надежда, какво желание се поражда въ сърдцето на всѣка вѣрваща душа? I Иоаново 3:3; 2:28; Откр. 22:20.

11. Кого ще гледа Божия народъ вѣчно на това мѣсто? Исаия 53:11; Псаломъ 17:15.

